

Από το μέλλον για το παρόν

"Πέμπτη 16 Απριλίου 2021 Έχει περάσει ένας χρόνος σχεδόν από τότε που ανακοινώθηκε η λήξη της πανδημίας του κορωνοϊού στην Ελλάδα και βγήκαμε από την καραντίνα. Ξεκινάει το Πάσχα και ετοιμάζομαι να φύγω από την Θεσσαλονίκη και να γυρίσω στο χωριό στην Κοζάνη στους δικούς μου να γιορτάσουμε. Το περσινό Πάσχα ήταν δεν ήταν το ίδιο με όλα τα υπόλοιπα. Δεν μας επιτρεπόταν να κάνουμε τίποτα. Ούτε καν ανάσταση δεν έγινε. Θυμάμαι όλος ο κόσμος είχε απογοητευτεί και μυζεριασει από την κατάντια του περασμένου έτους. Η φράση που άκουγες συνέχεια ήταν ""μα πως καταντισαμε έτσι Παναγία μου;"" Ένα φιάσκο... Φέτος τουλάχιστον θα γιορτάσουμε Πάσχα ελεύθεροι και οι περισσότεροι θα του δώσουν να καταλάβει. Θα ξεσκάσουν θα περάσουν καλά και θα δώσουν βάση στο χρόνο που θα ξοδέψουν με τις οικογένειές τους. Αυτό είναι όμορφο. Να βλέπεις τον κόσμο να νιώθει ελεύθερος ξανά. Οι άνθρωποι έχουν δεθεί περισσότερο και έμαθαν να εκτιμάνε αυτούς που έχουν κοντά τους την οικογένεια τους ή τους φίλους ή τους γείτονες γιατί συνηδηποίησαν πως δεν είναι κανένας δεδομένος ή δεν είναι κανένας εκεί για πάντα. Τα Χριστούγεννα που μας πέρασαν δεν ήταν τα ίδια. Ο κόσμος δεν είχε ακόμα συνέλθει από αυτό που είχε βιώσει. Πολλοί ήταν εκείνοι που ακόμα και 6 μήνες μετά είχαν ακόμα φόβο και αμφιβολίες. Για πολλούς άλλους βέβαια το πλήγμα δεν είναι τόσο ο φόβος για την πανδημία που πέρασε αλλά πολύ περισσότερο αυτά που άφησε πίσω της. Κόσμος έχασε την δουλειά του και η ανεργία στην χώρα αυξήθηκε πολύ. Αντί η χώρα μετά την κρίση του 2008 να γνωρίσει σιγά σιγά την σταθερότητα και την άνθιση και να κάνει βήματα μπροστά συνέβησαν τα άκρως αντίθετα. Ξανά πέσαμε πάλι πίσω στον πάτο του βυθού προσπαθώντας να κολυπήσουμε γρήγορα και με μεγάλη δύναμη πριν μας τελειώσει η ανάσα. Όλοι άρχισαν να είναι πλέον απαισιόδοξοι σε ότι αφορά την ανάπτυξη της οικονομίας και ποιος να τους πείσει για το αντίθετο;; Έχουν άδικο να απογοητεύονται διαρκώς; Η πανδημία ήταν αυτο που λέμε κερασάκι στην τούρτα για πολλούς και αυτό δεν αλλάζει. Είναι κάτι που ο λαός θα το κουβαλάει. Πολλοί το παρομοίαζαν με έναν πόλεμο. Και ναι αν το καλοσκεφτείς βιώσαμε έναν πραγματικό βιολογικό πόλεμο και όπως κάθε πόλεμος έτσι και αυτός το μόνο που αφήνει πίσω είναι συντρίμμια και άσχημες μνήμες. Δεν διαφωνώ εν μέρη. Αν και σε σχέση με τον περισσότερο κόσμο με εμένα κάτι δεν πάει καλά. Πιστεύω πάντα και πολύ έντονα μέσα μου ότι μετά από κάθε παρακμή πάλι ξανά γυρνάμε στην ακμή. Μπορεί να είμαι παράλογη. Αλλά αν κοιτάξεις γύρω σου έναν χρόνο μετά πολλά δεν είναι και πολλά έχουν αλλάξει εντελώς. Ο κόσμος πήρε μαθήματα από αυτό που πέρασε. Κατάλαβε ότι τίποτα δεν είναι δεδομένο ούτε καν εμείς οι ίδιοι και αυτά που πιστεύουμε για τον εαυτό μας. Την μια μέρα είσαι την άλλη όχι και αν θες να ζήσεις πρέπει να το κάνεις κάθε μέρα και να εκτημάς την κάθε μέρα. Οι άνθρωποι που βίωναν πολλές φορές ελευθερία του τύπου ""κάνω ότι γουστάρω"" αναγκάστηκαν να στερηθούν ακόμα και το να βγαίνουν στον κάλυπτο. Και αυτό δεν ήταν απαραίτητο κακό γιατί σε αυτούς τους δύο μήνες που πριν καθόταν όλη μέρα σπίτι καταλαβαν πόσο αξία έχει έστω και αυτή η μικτή βόλτα που πάνε τώρα τον σκύλο τους ελεύθεροι χωρίς να χρειάζεται να δώσουν λογαριασμό και χωρίς να φοβούνται για την υγεία την δική τους και των γύρω τους. Όταν κάποια πράγματα τα χάνεις τα εκτιμάς περισσότερο και αυτό είναι η μεγάλη αλήθεια που άφησε πίσω ο Κορωνοϊός. Μαζί με τα αρνητικά όπως η κατάσταση της οικονομίας παγκοσμίως ο φόβος και η απογοήτευση των ανθρώπων έγιναν και κάποια πράγματα διαφορετικά και το διαφορετικό δεν είναι απαραίτητα κακό. Πρώτα από όλα αυτό που παρατηρώ εδώ και καιρό είναι ότι η φύση ξανά ζωντάνεψε και ο κόσμος άρχισε να την φροντίζει περισσότερο. Κάθε πρωί ξυπνάω και κάνω βόλτα με το ποδήλατο. Ήταν μια συνήθεια που μου είχε μείνει ακόμα από όταν ήμουν στην καραντίνα και βλέπω πόσο

αναζωογονημένο είναι το περιβάλλον σε σχέση με πριν. Μακάρι αυτό να συνεχίσει να ισχύει. Καμιά φορά κάθομαι και σκεφτομαι ότι ίσως αυτό που περάσαμε να ήταν κάτι σαν μάθημα. Οι προηγούμενες γενιές οι παππούδες μας και οι προπαππούδες μας είχαν βιώσει πολύ πιο μεγάλες δυσκολίες πολέμους δικτατορίες φτώχεια πείνα. Πράγματα πολύ άσχημα που αφήνουν πίσω μεγάλες πληγές. Οι άνθρωποι που τα περνούσαν αυτά αντιμετώπιζαν μετά κάθε κατάσταση διαφορετικά. Ζουσαν με την φιλοσοφία ότι τίποτα δεν είναι δεδομένο και ζούσαν καλύτερα πιο ανέμελα εκτιμώντας κάθε στιγμή. Οι άνθρωποι όμως των γενιών που μεγάλωσαν σε καταστάσεις τις οποίες η χώρα βρισκόταν σε περιόδους ανάπτυξης ακμής και ειρήνης είχαν εντελώς διαφορετική φιλοσοφία.

Συμπεριλαμβανομένης και της δικής μου γενιάς. Ήταν όλοι περισσότερο αχάριστοι και περισσότερο σπατάλοι πολλοί εγωιστές και απαιτητικοί απέναντι σε όλα. Για αυτό το λόγο ίσως ο Κορωαϊός να ήταν ένα ταρακούνημα και για τους πιο νέους ανθρώπους ώστε να καταλάβουν ότι ούτε η ελευθερία μας ούτε το φαγητό ούτε η οικογένεια μας ούτε κανένας δεν είναι σίγουρος και πάντα εκεί. Ο κόσμος μετά την καραντίνα ήρθε πιο κοντά νιώθει τον διπλανό του και τον νοιάζεται μπαίνει στην θέση του και γίνεται περισσότερο συμπονετικός. Δεν βγαίνουν ποτέ μόνο αρνητικά πράγματα από κατι. Και αυτό που θα έλεγα στον κόσμο αν γύριζα τον χρόνο πίσω στις μέρες εκείνες της καραντίνας θα ήταν ότι το μόνο που μπορεί να μας σώσει πλέον από οτιδήποτε ακολουθήσει είναι το να γίνουμε όλοι καλύτεροι άνθρωποι και να αγαπάμε τους συνανθρώπους μας. Να βλέπουμε την θετική πλευρά και ακόμα και όταν δεν υπάρχει θετική πλευρά να προσπαθούμε όλοι μαζί αλλά και ο καθένας μόνος του να βγούμε από την αδιέξοδο. Για εμένα εκείνο το έτος ήταν πολύ δύσκολο. Ήταν η τελευταία χρόνια μου στο σχολείο ήμουν 3η λυκείου και ετοιμαζομουν για πανελλήνιες εξετάσεις. Ήμουν κάπου στο Φεβρουάριο λίγο πριν την μεγάλη αποκρία που είχα τρελαθεί από την χαρά μου γιατί θα πηγαίναμε πενταήμερη στην Ιταλία. Πενταήμερη που ποτέ δεν πήγα. Και μια βδομάδα μετά την ακύρωση της εκδρομής έκλεισαν τα σχολεία χωρίς να ξέρουμε για τους επόμενους δύο μήνες αν θα ξανά ανοίξουν. Ειλικρινά αν ήξερα εκείνη την χρονιά εκείνο τον Φεβρουάριο τι θα με περίμενε για τους επόμενους δύο μήνες θα πήγαινα στο σχολείο με εντελώς διαφορετική ψυχολογία και θα έβλεπα τα παντα αλλιώς. Θα περνούσα κάθε στιγμή με όλους μου τους συμμαθητές που τώρα οι περισσότεροι τους έγιναν για εμένα μια ανάμνηση που δεν πρόλαβα να ζήσω όσο θα ήθελα. Ήταν άσχημο έτος. Κουραστικό και στενάχωρο αλλά αυτό που θυμάμαι είναι ότι ποτέ δεν έσκυψα το κεφάλι και ούτε άφησα τον εαυτό μου να εξαντληθεί και να τα παρατήση. Συνέχιζα και έλεγα έρχεται η επόμενη μέρα και η επόμενη και κάθε επόμενη θα φέρει κάτι άλλο. Ο κόσμος άλλαξε μετά από αυτά. Αλλά αν με ρωτήσει κάποιος ξανά στο μέλλον πως μου φαίνεται αυτή η αλλαγή θα πω ότι ο κόσμος χρειαζόταν μια αλλαγή ένα ταρακούνημα και ένα μάθημα. Εκείνος ο κόσμος πριν από το 2020 έπρεπε να αλλάξει έπρεπε να γίνει καλύτερος και αν η μόνη λύση για να γίνει καλύτερος είναι πρώτα να περάσουμε και να καθαρίσουμε τα συντρίμια του τότε ας το κάνουμε. Ας περάσουμε κάθε στιγμή της παρακμής αυτής με μια δόση και νότα αισιοδοξίας για να μπορέσουμε να επιβιώσουμε ώστε να δούμε την ακμή. Έτσι θα γινόμαι περισσότερο ευγνώμονες για τα καλά που θα έρθουν θα τα δούμε με άλλο μάτι θα είμαστε σοφότεροι και πάνω από όλα καλύτεροι άνθρωποι. Στέλνω αυτό το γράμμα από το μελλοντικό Πάσχα στο προηγούμενο θελώντας να τονίσω την λέξη κουράγιο και θελώντας να υπενθυμίσω σε όλους ότι "ακόμα και όταν γίνεται καταποντισμός πάντα μετά παραμονεύει να βγει ο ήλιος ή ένα ουράνιο τόξο"